

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: 5Csp/49/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8220201109
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Marek Rebej
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2020:8220201109.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bardejov sudcom Mgr. Marekom Rebejom v spore žalobcu: O. V., I.. XX.XX.XXXX, Z. J. XXX, XXX XX K., právne zastúpeného: JUDr. Igor Šafranko, advokát so sídlom Sov.hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: POHOTOVOST', s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpený: JUDr. Katarína Hegedúšová, advokátka so sídlom Majerníková 3A, 841 05 Bratislava, o primerané finančné zadostučinenie, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 400,00 Eur v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

III. Žalobcovi p r i z n á v a voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 19.06.2020 sa žalobca domáhal od žalovaného zaplata sumy 634,00 Eur a náhrady trov konania. Svoju žalobu odôvodnil žalobca tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Bardejov pod sp.zn. 5C/549/2015 o vydanie bezdôvodného obohatenia a o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, bol ako žalobca v postavení spotrebiteľa, v oboch uplatňovaných nárokoch úspešný, rozsudkom Okresného súdu Bardejov sp.zn. 5C/549/2015 z 02.02.2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Prešov sp.zn. 24Co/94/2018 z 13.12.2018, ktoré sa stali právoplatnými 22.01.2019. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol:

„7. Zo zmluvy o úvere zo dňa 21.1.2009 č. XXXXXXXX vyplýva, že žalovaný poskytol žalobcovi, ktorý je v zmluve označený identifikačnými údajmi typickými pre fyzické osoby - nepodnikateľov, t.j. menom, priezviskom, bydliskom, rodným číslom, číslom občianskeho preukazu, úver vo výške 500,- Eur. Žalobca ako dlžník sa zaviazal vrátiť poskytnutý úver zvýšený o poplatok vo výške 334,- Eur, t.j. celkom zaplatiť sumu 834,- Eur v šiestich mesačných splátkach po 139,- Eur počnúc dňom 25.2.2009 na účet žalovaného ako veriteľa. Žalobca v zmluve prehlásil, že finančné prostriedky sú mu poskytnuté na výkon zamestnania.

8. Z prehľadu splátok a úhrad zo dňa 29.9.2015 vyplýva, že žalobca uhradil žalovanému sumu 834,- Eur dňa 29.6.2009.

23. V zmysle predmetnej zmluvy o úvere č. XXXXXXXX bol žalobcovi poskytnutý úver vo výške 500,- Eur, ktorý mal splatiť zvýšený o poplatok vo výške 334,- Eur v 6-tich splátkach spolu vo výške 834,- Eur, pričom táto skutočnosť medzi stranami nebola sporná. Keďže ide o zmluvu, ktorá podlieha úprave zmlúv o spotrebiteľských úveroch súd túto zmluvu posúdil z hľadiska jej esenciálnych náležitostí v súlade s ustanovením § 4 zákona o spotrebiteľských úveroch a dospel k záveru, že predmetná zmluva o úvere v tomto smere obsahuje nedostatky. Predmetná zmluva o úvere neobsahuje ročnú percentuálnu mieru nákladov, ani priemernú ročnú percentuálnu mieru nákladov, ročnú úrokovú sadzbu,

ani výpočet nákladov, v dôsledku čoho sa zmluva o úvere považuje za bezúročnú a bezpoplatkovú. Zároveň nemožno opomenúť ani výšku poplatku za poskytnutie úveru, pričom poplatok za poskytnutie úveru predstavuje 66,80 % za obdobie šiestich mesiacov, čo predstavuje 133,60 % ročne. Poplatok v takejto výške súd považuje za prejav občianskoprávnej úžery a to je bez ďalšieho dôvodom záveru o jeho absolútnej neplatnosti, a to pre rozpor s dobrými mravmi podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka platného v čase uzavretia úverovej zmluvy. V súlade s judikatúrou a zákonom, sa za odplatu úveru považujú nielen dohodnuté úroky ako odmena, ale aj akákoľvek platba zo strany spotrebiteľa žalovanému, bez ohľadu, či ju tento v zmluve alebo podmienkach označí, ako napr. poplatok, náklady za vypracovanie, na administratívu a podobne.

24. Pokiaľ ide o časť zmluvnej podmienky v bode 13 Všeobecných podmienok pre poskytnutie úveru, ktorá sa týka poplatku vo výške 334,- Eur, ktorého 1/3 predstavuje dohodnutý úrok a 2/3 zahŕňajú náklady na vypracovanie, uzatvorenie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou, tak táto je absolútne neplatná jednak v zmysle ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor s dobrými mravmi ako už bolo uvedené vyššie, avšak aj z ďalšieho samostatného dôvodu. V súlade s ustanovením § 53 odsek 1 Občianskeho zákonníka súd túto podmienku považuje za neprijateľnú, nakoľko ide o ustanovenie spôsobujúce značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, ktoré spočíva v neprímerane vysokej výške poplatku 133,60 % za obdobie 12-tich mesiacov, pričom po prepočte predstavuje úrok 44,63 % a poplatok 88,97 %. Pre porovnanie súd uvádza, že banky dojednávajú obdobný poplatok za spracovanie zmluvy len vo výške 1 % alebo 2 % z výšky úveru. Zo zmluvy resp. Všeobecných podmienok poskytnutia úveru zároveň nevyplýva, za čo spotrebiteľ tento poplatok platí. Zo žiadneho zo zmluvných ustanovení nevyplýva, aké konkrétne služby, či protiplnenia žalovaný žalobcovi poskytne. Pri poplatkoch zo spotrebiteľského úveru je nevyhnutné, aby sa nimi platilo skutočné plnenie spotrebiteľovi, ktoré je aj v jeho záujme. Z uvedených dôvodov preto súd dospel k jednoznačnému záveru o neprijateľnosti zmluvného dojednania v bode 13 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru o tej časti poplatku, ktorej zodpovedajú dve tretiny zahŕňajúce náklady na vypracovanie, uzatvorenie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou.

25. Vzhľadom k neplatnému dojednaniu poplatku vo výške 334,- Eur ako aj k tomu, že úver poskytnutý žalobcovi je treba považovať za bezúročný a bez poplatkov je nepochybné, že žalovaný sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil nad sumu poskytnutého úveru 500,- Eur. Výška bezdôvodného obohatenia je totožná s výškou poplatku za poskytnutý úver, t.j. v sume 334,- Eur.“

S poukazom na § 3 ods. 5 a § 4 ods. 2 písm. b) zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa žalobca uviedol, že ako spotrebiteľ si uplatňuje primerané finančné zadostučinenie za porušenie jeho spotrebiteľských práv. Svoje práva musel brániť v pôvodnom konaní. Primerané finančné zadostučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má mať aj funkciu relutárnu. Keďže je spotrebiteľom, ktorý úspešne uplatnil porušenie svojho práva na súde a bola tým splnená hypotéza vyššie citovanej právnej normy, finančné zadostučinenie požaduje vo výške 634,00 Eur. Výšku primeraného finančného zadostučinenia odôvodnil tým, že žalovaný sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil o sumu 334,00 Eur a za neprijateľnú zmluvnú podmienku požaduje 300,00 Eur.

2. Žalovaný v podaní doručenom súdu dňa 27.07.2020 k žalobe uviedol, že ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „ZoS“) síce priznáva spotrebiteľovi právo domáhať sa primeraného finančného zadostučinenia, avšak toto ustanovenie je potrebné vykladať reštriktívne. Pri rozhodovaní o tom, či sa prizná primerané finančné zadostučinenie a v akej výške je potrebné zohľadniť nielen úspešnosť toho ktorého účastníka, ale aj iné okolnosti, ktoré majú vplyv na konkrétny prípad. Primerané finančné zadostučinenie je nutné chápať ako náhradu za spôsobenú nemajetkovú ujmu vyjadrenú v rôznych formách. Priznanie požadovaných finančných prostriedkov prichádza do úvahy len v tých prípadoch, keď porušenie práva nie je možné už napraviť inak. Cieľom primeraného finančného zadostučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia. Žalovaný má za to, že predmetné rozhodnutie súdu, ktoré uvádza žalobca má dostatočný sankčný charakter v zmysle individuálnej a generálnej prevencie. Žalovaný považuje vzhľadom na okolnosti prejednávaneho prípadu prípadne priznanú náhradu finančného zadostučinenia za neprímerane prísnu a založenú na svojoľnom a arbitrárnom výklade práva. Priznanie požadovaných finančných prostriedkov prichádza do úvahy len v tých prípadoch, keď porušenie práva nie je možné už napraviť inak. Porušenie práva by nebolo možné napraviť inak napríklad v tom prípade, ak by žalobcovo právo na vydanie bezdôvodného obohatenia bolo premlčané. Cieľom primeraného finančného zadostučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nie len jeho

deklaráciu. Žalobca má za to, že opätovné sankcionovanie by bolo vzhľadom na prechádzajúce konanie neprímerane prísne. Žalovaný je ďalej toho názoru, že žalobcovi žiadna ujma, ktorá by odôvodňovala priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nevznikla a preto jeho priznanie by malo za následok spôsobenie hrubej nerovnováhy medzi právami a povinnosťami veriteľa a spotrebiteľa, a to bez akéhokoľvek právneho dôvodu. Primerané finančné zadosťučinenie je nutné chápať ako náhradu za spôsobenú nemajetkovú ujmu vyjadrenú v rôznych formách. Primerané finančné zadosťučinenie predstavuje peňažnú protihodnotu nemajetkovej ujmy, no nepredstavuje náhradu za uplatnené finančné plnenie alebo prípadnú náhradu škody. Priznanie žalobcovi požadovaných finančných prostriedkov by prichádzalo do úvahy v tých prípadoch, keď porušenie práva už nie je možné napraviť inak. Žalobca bol vo svojich konaniach úspešný, a preto už raz došlo k náprave porušeného práva. Žalovaný si na tomto mieste dovoľuje úctivo požiadať príslušný súd, aby pri posudzovaní žalobcom uplatneného práva posudzoval konkrétne okolnosti týkajúce sa vzťahu žalobcu a žalovaného a pri rozhodovaní vzal do úvahy aj konanie žalobcu, ktorý sa domáha vydania finančného zadosťučinenia napriek tomu, že sám konal v rámci kontraktčného postupu ľahostajne, keď svojim podpisom vyhlásil, že súhlasí s obsahom zmluvy, bol oboznámený so všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru; nemá k nim žiadne výhrady a zaväzuje sa ich dodržiavať. Žalobca svojim podpisom na zmluve ďalej prehlásil, že si zmluvu prečítal, že ju uzatvoril vážne, zrozumiteľne, nie v tiesni ani za nápadne nevýhodných podmienok. Žalobca mal možnosť si zmluvu pred jej podpisom prečítať. Žalovaný teda poskytol žalobcovi úver v dobrej viere, že sú mu známe zmluvné dojednania. Za spornú považuje žalovaný aj výšku požadovanej náhrady finančného zadosťučinenia. Žalobca nijako relevantne neodôvodnil výšku požadovaného finančného zadosťučinenia (odhadom určené), ktoré určite nie je primerané a čo teda považuje za primeranosť. Všetky vyššie uvedené predpoklady priznania finančného zadosťučinenia musia byť naplnené kumulatívne, t.j. nepostačuje naplnenie len niektorých z nich, ale musia byť naplnené všetky súčasne. Vágnosť pojmu „primeranosť“ umožňuje subjektívny výklad a v praxi spôsobuje aplikačné problémy. V zákone nie je bližšie konkretizované, podľa akých kritérií sa má posudzovať, či je priznanie finančného zadosťučinenia primerané. Účelom predmetného ustanovenia je často deklarovaná generálna prevencia, ponímaná najčastejšie ako prostriedok zamedzenia zneužívania silnejšieho postavenia dodávateľa v spotrebiteľskom právnom vzťahu. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia však nemá a nesmie slúžiť ako prostriedok ospravedlňujúci ľahostajnosť spotrebiteľa, ktorý vstupuje do právneho vzťahu s dodávateľom bez toho, aby sa sám zaujímal o svoje povinnosti plynúce mu z existujúceho záväzkovo - právneho vzťahu. Dodávateľ spotrebiteľa (v danom prípade žalovaný žalobcu) nijakým spôsobom nenútil vstúpiť do záväzkovo - právneho vzťahu a vo väčšine prípadov mu umožní sa so zmluvnými dojednaniaми oboznámiť. Skutočnosť, že spotrebiteľ (žalobca) neprejavuje absolútne žiaden záujem oboznámiť sa so zmluvnými ustanoveniami a pochopiť ich obsah nemôže byť automaticky na ujmu dodávateľa. Primerané finančné zadosťučinenie ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry nesleduje reparačnú funkciu, tak, ako je to v prípade náhrady škody. Primerané finančné zadosťučinenie má nesporne sankčnú funkciu a jeho cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a odradiť odporcu alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti (v zmysle generálnej prevencie). Sankčná funkcia primeraného finančného zadosťučinenia teda trestá a súčasne pôsobí preventívne. Jazyk európskych predpisov a judikatúry akcentuje najmä druhú funkčnú zložku sankčnej funkcie, teda funkciu preventívnu. Nemožno však opomenúť, že práve inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. Preventívna funkcia primeraného finančného zadosťučinenia má pôsobiť naprieč existujúcich spotrebiteľských právnych vzťahov, t.j. má pôsobiť aj na dodávateľa, ale aj na spotrebiteľa. Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia každému subjektu, t.j. aj subjektu správajúcemu sa ľahostajne v žiadnom prípade nemožno chápať ako pozitívne preventívne pôsobenie. Práve naopak, takýto postup v aplikačnej praxi súdov by mal za následok ľahostajnosť každého spotrebiteľa, ktorý dôverujúc bezhraničnej ochrane súdov, bude vstupovať do akéhokoľvek právneho vzťahu bez toho, aby sa spoliehal aj na vlastný úsudok. V prípade, ak bola spotrebiteľovi skutočne spôsobená ujma sa do popredia dostáva kompenzačná funkcia (restitutio in integrum), t. j. navrátenia do predošlého stavu. V danom prípade bolo žalobcovi priznané právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, a teda nie je čo kompenzovať. Žalobca považuje finančné zadosťučinenie, uplatnené žalobcom (vo výške 634,- Eur) za poskytujúce ochranu a ospravedlňujúce ľahostajnosť žalobcu. Takto priznané finančné zadosťučinenie nie je možné považovať za žiadnych okolností za primerané a spravodlivé, pretože ide len o niekoľkonásobné uplatnenie a priznanie sumy bezdôvodného obohatenia. Určenie konkrétnej výšky je síce vo výlučnej kompetencii všeobecných súdov, ktoré sú povinné individuálne posúdiť každý jednotlivý prípad s ohľadom na kritériá

stanovené v zákone, avšak tieto sú povinné priznanú výšku finančného zadosťučinenia aj riadne odôvodniť s poukazom na nemateriálnu ujmu, ktorá spotrebiteľovi vznikla. Vo vnútroštátnom prostredí môže byť teda vytvorený a aplikovaný vlastný model sankcionovania tak, aby bola možná náprava súladná s právnym poriadkom.

3. Žalobca v podaní doručenom súdu dňa 03.08.2020 k vyjadreniu žalovaného uviedol, že z ustanovenia § 3 ods. 5, veta tretia zákona č. 250/2007 Z.z. vyplýva, že súd prvej inštancie sa má zaoberať tým, či je splnená hmotnoprávna podmienka priznania nároku na primerané finančné zadosťučinenie, teda či bol spotrebiteľ v spotrebiteľskom spore úspešný a v súdnej veci to znamená, že súd prvej inštancie sa má zaoberať tým, či bol žalobca v súdnych konaniach, vedených na Okresnom súde Bardejov sp.zn. 5C/549/2015 zo dňa 2.2.2018 (ďalej len Základné konanie) ako spotrebiteľ v zmysle zákona proti žalovanému úspešný a čím je tento jeho úspech vyjadrený z hľadiska jeho kvantity a kvality. To rozsudkom vydaným v základnom konaní a jeho odôvodnením, je definované po stránke kvalitatívnej aj kvantitatívnej porušenie spotrebiteľského práva a súd konajúci o primeranom finančnom zadosťučinení nemôže dôjsť k iným záverom ohľadne rozsahu porušenia spotrebiteľského práva, ako bol tento zistený v základnom konaní, teda nie je oprávneným revidovať právoplatný rozsudok vydaný v základnom konaní. Primerané finančné zadosťučinenie je ako súčasť spotrebiteľského práva špeciálnym ustanovením a § 3 ods. 5 veta tretia zákona je potrebné vykladať podľa jeho znenia a nie podľa analógií, ktoré sú na mieste v právnej úprave iných inštitútov, ale nie sú obsiahnuté v slovách a texte § 3 ods. 5 veta tretia zákona, v zmysle základných zásad CSP. Ďalej žalobca poukázal aj na vývoj právnej úpravy primeraného finančného zadosťučinenia (§ 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z.) do 09.06.2013 a po 10.06.2013. Vo vzťahu k vyššie citovanému ustanoveniu zákona, či už v pôvodnom alebo terajšom znení, žalobca uviedol, že ide o ustanovenie s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktorá neustanovuje žiadne kritériá na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadosťučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Zároveň treba uviesť, že platné znenie Zákona o ochrane spotrebiteľa ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti spotrebiteľa ustanovené Zákom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitným predpisom, bolo hoci aj len spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi. Aj pri výklade § 3 ods. 5 Zákona, v znení účinnom do 09.06.2013 treba zdôrazniť, že zákonodarca formuloval uvedené ustanovenie tak, že ak porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť spotrebiteľovi ujmu bez toho, aby ujma nastala alebo čo i len hrozila. Postačovala aj len spôsobilosť porušenia práva alebo povinnosti privodiť ujmu spotrebiteľovi, a základ nároku na finančné zadosťučinenie bol daný (arg. „má právo“). Po 09.06.2013 právo na primerané finančné zadosťučinenie vzniká už úspechom spotrebiteľa na súde v otázke preukázania porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej Zákom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi. Žiadne matematické, psychologické, sociálne, či zdravotné, ani iné úvahy, ktoré by dávali do pomeru, ktorý z účastníkov bol z komplexu vzájomných právnych vzťahov a z nich vyplývajúcich práv a povinností viac, alebo menej poškodený, vôbec do úvahy neprichádzajú, a to ani snahou o využitie inštitútu dobrých mravov. Pri inštitúte primeraného finančného zadosťučinenia ide o osobitnú právnu úpravu, ktorá nijako neobmedzuje obchodníka, aby svoje zákonné nároky mohol uplatniť voči spotrebiteľovi riadne a včas a ak tak nerobí, nedáva súdu kompetenciu poskytnúť obchodníkovi, ktorý svoje práva nevyužije ochranu, ako keby to bol on, kto je slabšou stranou a nepriznať spotrebiteľovi primerané finančné zadosťučinenie, alebo ho extrémne znižovať, ak všetky zákonné podmienky na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia spotrebiteľ splnil, ako je tomu v súdnej veci, poukazujúc napr. na to, že ani spotrebiteľ nesplnil všetky svoje povinnosti. Primerané finančné zadosťučinenie nadväzuje len na úspech spotrebiteľa v základnom konaní, nie aj na jeho hoci len čiastočný neúspech. Čiastočný úspech spotrebiteľa v základnom konaní, je vo vzťahu na ňaj nadväzujúce konanie o primeranom finančnom zadosťučinení, vždy 100 % - ným úspechom. Aj bez stanovenia kritérií výšky primeraného finančného zadosťučinenia treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi a jednak ho treba chápať aj ako odmenu za to, že sa spotrebiteľ pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite a ak sa dopustí, tak nesie riziko neúspechu a sankcie vo forme primeraného finančného zadosťučinenia. Relatívna neurčitosť hypotézy zákona sa tak stáva v konkrétnej súdnej veci absolútnou, konkrétnou a určitou a to konkrétnym naplnením požiadavky zákona, ktorým je úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom, a osobitnými predpismi, čo je konkretizované

rozsudkom v základnom konaní, na ktoré konanie o primeranom finančnom zadosťučinení nadväzuje. Zo zákona nevyplýva, aby spotrebiteľ dokazoval akúsi intenzitu, trvanie a rozsah pôsobenia nepriaznivého následku spotrebiteľa, ako ho pociťoval a prežíval a podobne. Spotrebiteľ má teda podľa zákona tvrdiť a dokazovať len to, že na súde úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi a nič iné. Zo zákona súčasne logicky vyplýva, že čo sa týka rozsahu porušenia spotrebiteľského práva, tak táto otázka je v teraz súdnej veci definovaná rozsudkom vydaným v základnej veci, t. j. rozsudkami Okresného súdu Bardejov, sp. zn. 5C/549/2015 zo dňa 2.2.2018 a jeho odôvodnením, ktoré sú hmotnoprávnou podmienkou nároku na primerané finančné zadosťučinenie a z tejto hmotnoprávnej podmienky je potrebné vychádzať, ako záväznej. Tento rozsah zisteného porušenia spotrebiteľského práva v základnej veci nie je možné v konaní o primeranom finančnom zadosťučinení ani rozširovať ani zužovať, a je určujúci aj pre úvahu súdu o výške primeraného finančného zadosťučinenia. Aj keby sa zistilo v konaní o primeranom finančnom zadosťučinení porušenie aj ďalšieho spotrebiteľského práva, aké zistil súd v základnom konaní, nemožno naň prihliadať, nakoľko nebude spĺňať požiadavku zákona na úspech na súde, ale na druhej strane, ak súd v základnom konaní zistil porušenie toho ktorého spotrebiteľského práva, nemôže súd konajúci o primeranom finančnom zadosťučinení dôjsť k záveru, že o porušenie spotrebiteľského práva nejde. Norma nikdy nevyžadovala ujmu, ale je pravdou, že do 09.06.2013 vyžadovala, aby konanie dodávateľa bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi. Teda ani žiadna ujma, ale ani žiadna priama hrozba ujmy, ale len možnosť privodiť ujmu. Od 10.06.2013 sa zrušila požiadavka ujmy, aj čo i len možnosti privodenia ujmy. Stačí úspech spotrebiteľa čo sa týka spotrebiteľského práva na súde. Táto história normy má svoj význam. Treba ju dodržiavať a nie je možné platnú právnu normu nahradiť dotvorením o pojmy, ktoré norma neobsahuje a patria do iného právneho inštitútu. K významu ujmy, že nie je podmienkou základu nároku na posudzovanie primeraného finančného zadosťučinenia, poukázal napr. na uznesenie Krajského súdu Prešov, sp. zn. 7Co/78/2017, z 30.10.2017, z ktorého odôvodnenia 20., vyberá: „Ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. v znení skorších predpisov pre vznik tohto práva nevyžaduje, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.“ Zo skutočnosti, že výšku primeraného finančného zadosťučinenia určuje súd voľnou úvahou logicky vyplýva, že ani výšku primeraného finančného zadosťučinenia spotrebiteľ nedokazuje. Voľná úvaha súdu však nemôže byť svojvôľou a už vôbec nie jej paušalizáciou. Jediným objektívnym kritériom pre určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia je výška škodlivého následku vyjadrená v peniazoch, ktorú dodávateľ spotrebiteľovi spôsobí, alebo mienil spôsobiť porušením spotrebiteľského práva a predovšetkým z tohto objektívneho kritéria by mal súd pri úvahe o výške primeraného finančného zadosťučinenia vychádzať. Pritom poukázal na trend v rozhodovacej praxi, keď prevažujú rozhodnutia, v ktorých súdy priznali primerané finančné zadosťučinenie práve vo výške v akej bola v súvislosti s obohatením sa dodávateľa, alebo v súvislosti so snahou dodávateľa bezdôvodne sa na úkor spotrebiteľov obohatiť, uplatnená. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia prechádza vývojom. Postupne bolo väčšinou rozhodovacou praxou ustálené, že podľa zákona je nerozhodné, či je spotrebiteľ v pozícii žalobcu alebo žalovaného, či sám svoje povinnosti voči dodávateľovi splnil alebo nie, že primerané finančné zadosťučinenie mu patrí za porušenie spotrebiteľského práva vo vzťahu ku každej spotrebiteľskej zmluve, uzatvorenej s tým istým dodávateľom a podobne, tak rovnako vývojom prechádza aj určovanie výšky primeraného finančného zadosťučinenia. Čo sa týka výšky primeraného finančného zadosťučinenia, ako poukázal na rozhodnutia Krajského súdu Prešov vyššie, tak stále viac prevažuje prax priznávania primeraného finančného zadosťučinenia v takej výške, v akej sa dodávateľ chcel na úkor spotrebiteľa obohatiť. Postupom času, by vzhľadom na zatiaľ mizivé účinky ukladania primeraného finančného zadosťučinenia, logicky mal nasledovať trend nie znižovania výšky primeraného finančného zadosťučinenia, ale jeho zvyšovania a zo žiadnej právnej normy nevyplýva ani obmedzenie, že by sa tak nemohlo diať aj nad výšku súm, o ktoré sa dodávateľ obohatil, alebo chcel obohatiť. Mylné chápanie inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia môže mať základ v názore, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu. Chápal by, ak by sa tvrdilo, že nemá slúžiť na bezdôvodné obohatenie sa žalobcu, ale nie, že nemá slúžiť na obohatenie. Nakoľko inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nepozná žiadnu alternatívu k peňažnej forme primeraného finančného zadosťučinenia, tak z toho vyplýva, že úspešnou žalobou sa práve spotrebiteľ obohatiť musí. Nemožno však stotožňovať obohatenie, s bezdôvodným obohatením. Každé získanie finančných prostriedkov je predsa obohatením sa subjektu, ktorý finančné prostriedky získal. Žalovaný ako keby stotožňoval legálne získanie finančných prostriedkov s nelegálnym bezdôvodným obohatením a každému, aj legitímnemu obohateniu sa, pripisuje pejoratívny význam. Je predsa rozdiel, či sa obohatí dodávateľ na úkor spotrebiteľa porušením zákona a na základe rozsudku súdu musí toto bezdôvodné obohatenie vydať, alebo či sa na úkor dodávateľa „obohatiť“

spotrebiteľ rozsudkom priznávajúcim primerané finančné zadosťučinenie, teda legálne a na základe zákona. Stručnejšie a všeobecnejšie povedané, ak z názoru žalovaného vyplýva, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemá slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu, tak z § 3 ods. 5 veta tretia Zákona vyplýva presný opak. Ak inštitút primeraného finančného zadosťučinenia „očistíme“ od všetkých prívlastkov, tak svojou podstatou práveže nie je ničím iným, ako tým, že na jednej strane obohacuje spotrebiteľa na úkor dodávateľa a odmenu za úspech v spotrebiteľskom súdnom konaní a na druhej strane finančným sankcionovaním, ako trestom, postihuje dodávateľa za porušovanie spotrebiteľského práva. Zákon nepočíta s morálnou satisfakciou a s peňažným zadosťučinením len ako jej doplnkom, alebo alternatívou, ale počíta výlučne len s finančnou satisfakciou, v ktorej už logicky je obsiahnutá aj satisfakcia morálna. Pokiaľ sa žalovanému javí, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia by mal slúžiť na akýsi duplicitný postih dodávateľa a duplicitnú výhodu spotrebiteľa, tak kým príslušná právna norma platí, tak je to pravda. Je to logické, spravodlivé a morálne. Nevyhnutnou podmienkou priznania primeraného finančného zadosťučinenia je práve jeden postih dodávateľa a jedna výhoda spotrebiteľa vyjadrená úspechom spotrebiteľa a neúspechom dodávateľa v základnom konaní a v prípade priznania primeraného finančného zadosťučinenia spotrebiteľovi, logicky musí ísť o druhú nevýhodu dodávateľa a druhú výhodu spotrebiteľa. Stačí, aby dodávateľ dodržiaval zákon a nemôže existovať ani jeden prvý postih v základnom konaní, ani druhý postih v konaní o primerané finančné zadosťučinenia.

4. Žalovaný v písomnom podaní doručenom súdu dňa 31.08.2020 k vyjadreniu žalobcu uviedol, že neuznáva žalobcom vznesený nárok na finančné zadosťučinenie ani čo do dôvodu, ani čo do výšky. Žalovaný zdôraznil, že žalobca nijakým relevantným spôsobom neodôvodnil vznesený nárok na finančné zadosťučinenie. Má za to, že žalobcovi finančné zadosťučinenie neprislúcha, nakoľko neexistuje žiaden relevantný dôvod na jeho priznanie. Žiadna ujma, ktorá by odôvodňovala priznanie finančného zadosťučinenia, žalobcovi nevznikla. Poukázal na skutočnosť, že ako môže byť poskytnutá dlžníkovi právna ochrana, keď sám je ten, kto ako prvý porušil svoje povinnosti, nakoľko si neplnil záväzky, ku ktorým pristúpil. Žalovaný má vedomosť a rešpektuje rozhodnutie vydané v konaní vedenom Okresným súdom Bardejov pod sp.zn. 5C/549/2015 spolu s rozsudkom Krajského súdu Prešov sp.zn. 24Co/94/2018. Má za to, že rozsudok Okresného súdu Bardejov má dostatočný sankčný charakter v zmysle individuálnej a generálnej prevencie. Žalovaný považuje vzhľadom na okolnosti prejednávaneho prípadu prípadne priznanie náhrady finančného zadosťučinenia za neprimerané. Právo na poskytnutie primeraného finančného zadosťučinenia podlieha premlčaniu v objektívnej a subjektívnej premlčacej lehote, pretože aj keď je nemajetkové právo, svojou povahou je blízke právam majetkovým (Rozsudok NS SR zo dňa 25. septembra 2008, sp.zn. 5 Cdo 278/2007; R ČR 4/2008; Uznesenie NS SR zo dňa 17. februára 2011, sp.zn. 5 Cdo 2565/2009 - R SR 64/2014 per analogiam). Počiatok plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby náhrady za nemajetkovú ujmu je podľa § 101 Občianskeho zákonníka viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilého porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby. Premlčacia doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv (per analogiam k zásahu do práva na ochranu spotrebiteľa; Uznesenie NS SR zo dňa 17. februára 2011, sp.zn. 5 Cdo 2565/2009). V zmysle ustanovenia § 106 Občianskeho zákonníka subjektívna lehota začína plynúť okamihom, kedy sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. V danom prípade musel mať žalobca vedomosti o týchto skutočnostiach už v čase podania žaloby, pričom pôvodná žaloba bola podaná dňa 15.12.2015. Pôvodná žaloba bola podaná dňa 15.12.2015 v konaní vedenom pod sp.zn. 5C/549/2015, kde sa žalobca domáhal o vydanie bezdôvodného obohatenia a o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky. Konanie bolo skončené dňa 13.12.2018 rozsudkom Krajského súdu v Prešove vedeným pod sp.zn. 24Co/94/2018. Teraz podal žalobca samostatnú žalobu o uplatnenie si finančného zadosťučinenia vo výške 634,- Eur, ktoré doposiaľ absolútne požadované nebolo v predošlých konaniach. Žalovaný poukázal na duplicitu požadovaných peňažných plnení zo strany žalobcu. Žalobca sa na jednej strane domáhal vydania bezdôvodného obohatenia, a na strane druhej požaduje zároveň aj finančné zadosťučinenie. Takýto súhrn finančných nárokov vznesených voči žalobcovi považuje za šikanózný. Na záver žalovaný poukázal na skutočnosť, že žalobcovi nič nebránilo podať návrh na doplnenie žaloby o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia už v predošlom konaní Právny zástupca žalobcu tým, že podáva osobitne žalobu na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia nekoná v prospech klienta, ale vo svoj vlastný, čím sa snaží vyúčtovať si ďalšie trovy právneho zastúpenia, pričom takéto konanie právneho zástupcu nie je ojedinelé. Konanie Žalobcu formou žaloby na priznanie finančného zadosťučinenia nie je adekvátne okolnostiam. Žalobca sa teda mohol brániť primerane aj iným spôsobom, než zľahčovaním svojho neobozretného a ľahostajného konania. Žalovaný má za to,

že domáhanie Žalobcu primeraného finančného zadosťučinenia, nezodpovedá požiadavke všeobecnej spravodlivosti, nebolo by vhodné ju priznať a nebola náležitým spôsobom odôvodnená.

5. Súd vec rozhodol v súlade s ust. § 297 písm. b) C.s.p. bez nariadenia pojednávania, keďže predmetom sporu bola otázka jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia strán neboli sporné a hodnota sporu bez prísľušenstva neprevyšuje 1.000,00 Eur.

6. Súd vykonal dokazovanie oboznámením listín a to rozsudku Okresného súdu Bardejov č.k. 5C/549/2015-63, rozsudku Krajského súdu v Prešove č.k. 24Co/94/2018-118 ako aj ďalším spisovým materiálom a zistil tento skutkový stav:

7. Rozsudkom Okresného súdu Bardejov č.k. 5C/549/2015-63 zo dňa 02.02.2018 vo veci žalobcu proti žalovanému o vydanie bezdôvodného obohatenia a o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky rozhodol tak, že žalovanému uložil povinnosť vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie v sume 334,- Eur s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 334,- Eur od 9.1.2016 do zaplatenia (I. výrok), ďalej určil, že zmluvná podmienka v zmluve o úvere č. XXXXXXXX zo dňa 21.1.2009, uzavretej medzi stranami sporu uvedená v bode 13 všeobecných podmienok poskytnutia úveru o tej časti poplatku, ktorej zodpovedajú 2/3 zahŕňajúce náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou je neprijateľná (II. výrok). Zároveň žalobcovi vo vzťahu k žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (III. výrok). Krajský súd v Prešove rozsudkom zo dňa 13.12.2018 č.k. 24Co/94/2018-118 na základe odvolania žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bardejov č.k. 5C/549/2015-63 zo dňa 02.02.2018 potvrdil napadnutý rozsudok (I. výrok) a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 % (II. výrok). Z odôvodnení oboch rozsudkov vyplýva, že strany sporu uzatvorili dňa 21.01.2009 zmluvu o úvere, na základe ktorej žalovaný ako nebankový subjekt poskytol žalobcovi úver vo výške 500,00 Eur, za poplatok 334,00 Eur s tým, že poplatok z predmetného úveru predstavoval 133,60 % navýšenie poplatkov, teda celkovo sa žalobca zaviazal zaplatiť žalovanému sumu 834,00 Eur. Dôvodom vedúcim k uloženiu povinnosti žalovanému vydať bezdôvodné obohatenie bolo nedodržanie jednej z obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplývajúcej z ustanovenia § 4 ods. 2 písm. j) zákona č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy. Podľa tohto ustanovenia zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. Za takejto situácie sa poskytnutý spotrebiteľský úver v súlade s § 4 ods. 4 zákona č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy považuje za bezúročný a bez poplatkov. Keďže žalovaný poskytol žalobcovi úver vo výške 500,00 Eur a tento zaplatil žalovanému celkovo sumu 834,00 Eur, súd z titulu bezdôvodného obohatenia uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 334,00 Eur. Zároveň z odôvodnení rozsudkov vyplýva, že zmluvná podmienka uvedená vo všeobecných obchodných podmienkach v bode 13 o tej časti poplatku, ktorej zodpovedajú dve tretiny, zahŕňajúce náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere, spolu so všetkou administratívou s tým spojenou je podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka neprijateľnou, nakoľko uvedené ustanovenie spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, ktoré spočíva v neprimerane vysokej výške poplatku. Zároveň takýto neprimerane vysoký poplatok sa považuje všeobecne za rozporný s dobrými mravmi. Predmetné rozsudky nadobudli právoplatnosť dňa 18.09.2017.

8. Podľa § 1 ods. 1, 2 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, tento zákon upravuje práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa (ďalej len „zdrúženie“) a označovanie výrobkov cenami. Tento zákon sa vzťahuje na predaj výrobkov a poskytovanie služieb, ak k plneniu dochádza na území Slovenskej republiky alebo ak plnenie súvisí s podnikaním na území Slovenskej republiky.

9. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Zdrúženie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby

sa porušíteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušíteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušíteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

10. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobcu vyplývajúci z § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Citované ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.

11. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Práve inštitút relutárnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. V zmysle judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie účinné, primerané a odradzujúce.

12. Z vykonaného dokazovania bolo jednoznačne preukázané, že žalobca úspešne uplatnil porušenie svojich práv ustanovených osobitným predpisom v konaní vedenom na Okresnom súde Bardejov sp.zn. 5C/549/2015. V predmetnom konaní sa žalobca od žalovaného domohol vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 334,00 Eur na skutkovom a právnom základe, že zmluva o spotrebiteľskom úvere uzatvorená medzi stranami sporu neobsahovala obligatórne náležitosti podľa § 4 ods. 2 písm. j) zákona č. 258/2001 Z.z. Uvedená vada zmluvy o spotrebiteľskom úvere spôsobila, že predmetný úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov (§ 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z.). Zároveň sa žalobca v predmetnom konaní domohol určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky ohľadne dojednaní o administratívnom poplatku podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Závery tunajšieho súdu obsiahnuté v rozsudku č.k. 5C/549/2015-63 zo dňa 02.02.2018 boli na základe odvolania podaného žalovaným potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 24Co/94/2018-118 zo dňa 13.12.2018. Žalobca teda relevantným spôsobom preukázal porušenie zákonnej povinnosti žalovaného poskytnúť spotrebiteľský úver v súlade s právnymi predpismi, predovšetkým v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch a bez neprijateľných a teda neplatných zmluvných podmienok a od spotrebiteľa nevyžadovať tú časť plnenia, na ktoré pre neplatnosť konkrétnych zmluvných podmienok nemá nárok. Žaloba je preto čo do základu nároku žalobcu dôvodná.

13. Keďže výška primeraného finančného zadosťučinenia nie je predmetom žiadnej právnej úpravy, súd v rámci voľnej úvahy vyhodnocuje primeranosť s ohľadom na konkrétne okolnosti veci. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Z hypotézy právnej normy v časti, na základe ktorej možno priznať spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom (zákonom č. 250/2007 Z. z.) a osobitnými predpismi zodpovedá, jednoznačne vyplýva podmienka úspešného uplatnenia porušenia práva, alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z., alebo osobitnými predpismi spotrebiteľom. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká konkrétna majetková ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.

14. Vyhodnotiac všetky okolnosti prípadu súd považoval za primerané finančné zadosťučinenie vo výške 400,00 Eur v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., a to za každé úspešné uplatnenie porušenia práva po 200,00 Eur. Súd bral do úvahy tú skutočnosť, že žalovaný ako dodávateľ pripravil zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorá nemala všetky náležitosti v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch a zároveň obsahovala neprijateľnú podmienku ohľadne administratívneho poplatku a to napriek

predchádzajúcim rozhodnutiam súdov Slovenskej republiky, ktoré vyhlasovali túto zmluvnú podmienku za neprijateľnú. Žalovaný vo vzťahu k žalobcovi požadoval zaplatenie aj tej časti nároku, ktorý vyplýval z neprijateľnej zmluvnej podmienky a tento sa až následne súdnou cestou domohol vrátenia tejto časti titulom bezdôvodného obohatenia. Preto pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia ako nemajetkovej ujmy súd považoval za dôvodné zohľadňovať satisfakčnú, ale hlavne tiež sankčnú funkciu primeraného finančného zadosťučinenia, ktorej podstatou je odradiť dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči spotrebiteľovi. Súd je tak toho názoru, že celková suma 400,00 Eur ako finančné zadosťučinenie (t.j. 200,00 Eur za neprijateľnú zmluvnú podmienku a 200,00 Eur za bezdôvodné obohatenie), je primeraná pre dovŕšenie satisfakcie porušených práv žalobcu ako spotrebiteľa a súčasne popri judikovanej povinnosti na vydanie bezdôvodného obohatenia žalobcovi žalovaného sankcionuje tak, že svojim účinkom prispieva k upusteniu od uplatňovania obdobných nekalých praktík voči iným spotrebiteľom. Vzhľadom na konkrétne okolnosti súdnej veci tak priznaná suma 400,00 Eur, zodpovedá zákonom akcentovanej ochrane spotrebiteľa, a má aj dostatočnú sankčnú funkciu, aby žalovaný od obdobného konania v budúcnosti upustil. Súd nemohol pri rozhodovaní zohľadniť námietku žalovaného o ľahostajnom postupe žalobcu v rámci kontraktáčného postupu. Právoplatným rozsudkom Okresného súdu Bardejov sp.zn. 5C/549/2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp.zn. 24Co/94/2018 bol žalovaný označený za účastníka zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorý nepostupoval s odbornou starostlivosťou a predstrel žalobcovi formulovanú zmluvu, ktorú vopred sám pripravil. Žalovaný ako subjekt podnikajúci v oblasti poskytovania úverov má poznať zákonnú právnu úpravu poskytovania úverov, vrátane všetkých náležitostí, ktoré zákon stanovuje, pričom ním vopred pripravená formulovaná zmluva neobsahuje všetky zákonom vyžadované náležitosti, čo žalobca ako spotrebiteľ ovplyvniť nemohol a zároveň žalovaným pripravená zmluva obsahovala neprijateľnú zmluvnú podmienku. Vzhľadom k uvedenému súd prvým výrokom rozsudku uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 400,00 Eur titulom primeraného finančného zadosťučinenia a v prevyšujúcej časti o zaplatenie 234,00 Eur žalobu II. výrokom ako nedôvodnú zamietol.

15. Žalovaný v podaní doručenom súdu dňa 31.08.2020 (odsek 4. odôvodnenia) okrem iného poukázal na plynutie premlčacích lehôt, aj keď výslovne námietku premlčania nároku uplatneného podanou žalobou nevzniesol. Súd napriek tomu poznamená, že nárok žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie nie je premlčaný, keďže sa nejedná o nárok na náhradu škody, ktorý sa premlčuje podľa § 106 Občianskeho zákonníka ale o samostatný majetkový nárok, na ktorý sa vzťahuje trojročná premlčacia doba podľa § 101 Občianskeho zákonníka. Zároveň platí, že žalobca mohol právo na primerané finančné zadosťučinenie v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. prvýkrát uplatniť až potom, čo na súde úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti, t.j. po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku Okresného súdu Bardejov sp.zn. 5C/549/2015-63 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp.zn. 24Co/94/2018, ktoré nadobudli právoplatnosť dňom 22.01.2019. Keďže žaloba na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia bola podaná na súd dňa 19.06.2020, bola podaná počas plynutia trojročnej premlčacej doby.

16. Záverom súd uvádza, že už podľa konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany sporu, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne).

17. Podľa § 262 ods.1 C.s.p., o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

18. Podľa § 255 ods.1 C.s.p., súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

19. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 C.s.p. spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalobca bol v konaní čo do základu nároku úspešný v plnom rozsahu, pričom výška priznaného finančného zadosťučinenia závisela od úvahy súdu, preto súd priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania súd rozhodne po právoplatnosti rozsudku uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia, na Okresný súd Bardejov, v 3 písomných vyhotoveniach (§ 362 ods.1 C.s.p.).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 C.s.p.).

Podľa ust. § 365 ods.1 C.s.p. odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ust. § 365 ods.2 C.s.p. odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa ust. § 365 ods.3 C.s.p. odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. - o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok).